

Светланда Йорданова Рашкова

ГРАДЪТ – стихове

Русе
2016

© Градът – стихове
© Светлана Йорданова Рашкова , автор, 2016
© Стоян Димов, художник на картините, 2016
Надежда Радева, редактор, 2016
В книгата има илюстрации от Интернет

Авторът на тази книга е носител на авторските права и неин издател. Никаква част от това издание не може да бъде копирана, възпроизвеждана, записвана, архивирана в информационни системи или предавана под каквато и да е форма или чрез каквито и да са средства, без предварително писмено съгласие на автора, с изключение на литературни критици и рецензенти. Неоторизираното възпроизвеждане, на която и да е част от това издание е нелегално и се наказва от закона. Печатницата, като трето лице НЕ носи отговорност при съдебни спорове, свързани с авторските права.

ГРАДЪТ

Като мокра кокошка
се гуши след буря Градът,
притихнал и свеж.
Пречистени от дъжда
жилицата са тъжни...
По тях няма весели нотки,
а само сивота и чернилка...
Зеленината от дърветата
се опитва да внесе
весели нотки...
Общо взето
усеща се доволство
от пречистващата свежест.
Задухата и тешчината
умориха града.
Не се косете!
Ще живне той – нощес
след този животворен дъжд,
помел отрова и вражда.
И с първи слънчев лъч
усмивка ще разтвори.
Ухаещ на кафе,
очите ще отвори.
Кръвта ще затече
по вени и артерии,
кипящи от човешка плът
и божие творение...
Това е то – Градът.

ДЪЖД
Потънал в сивота,
Градът е някак си унил...
Дали от бурята нощеска?!?
Сивото небе
не спира
болката си
да изплаква
и тъй ще бъде
целий ден...
Зелените дървета
прогизнаха и
някак си се сляха
със жилищната сивота.
Притиснати от
небо и земя
се сгушиха
в очакване на
слънчев лъч.
Дъждът вали...
Започнал снощи,
като ураган,
люлеещ
водната завеса,
сега е кротък – ромоли,
но още някъде в
простора
се чува
тътен и гърмеж...

ИМПРЕСИЯ

Небето се изплака...,
усмихна се градът.
Игриви слънчеви
лъчи огряват
живо и неживо.
Дърветата блестят
в зелена, ярка,
лъскава премяна.
Разтърсват клони
посипвайки роса.
Хоризонтът се премести
тъй далече, че
виждаш Дунав
как се вий
между избухнало зелено.
Игриви сенките подскачат,
танцуват с къщи и трева.
Простора, пък ухае на липа.
Нечуван птичи хор,
пространството оглася
и чуваш плясък на крила.
Но тъжно още е небето
и май, че пак ще
завали...

РАЗМИСЪЛ

Притиснат днес градът е
между земя и небо
и мислиш си светът се е обърнал...
Чернилката отдолу,
чернилка и отгоре.
Дървета – черни,
постройки – черни,
пространство – черно.
Дъждът вали и
спуска пелената,
сгъстяваща чернилката отвред...
Усещаш как засилва се
чернилката в душата,
избутана напред.
Оголен днес светът
показа своя стан...
Чернилка и Лъжа !!!

ВЯТЪР

От ранните зори бушува вятър.
Прозорците тресе, пищи в комина
и ти си мислиш...ето,
че пристига Зима.
Далече още тя е,
но вятърът сърдито
напомня, че е Есен...
А слънце се усмихва
и песен ти запяваш...
Бушувай ветре,
свойта ярост разпилявай
във танц с дървета и листа.
Лудувай, слънчеви лъчи улавяйки,
човешките коси пилеейки,
изхвърляйки предмети от тераси...
Подгонваш шапката
на господина,
чадър си правиш от полата
на госпожата
и караш ги неволно да лудуват.
Децата пък едва ли не поваляш
едни пищят, а други те подгонват
доказвайки, че са неуловими
мечтите и копнежите...
Бушувай ветре...
в есенна премяна
ежедневието сиво облечи.

МЪГЛА

Градът събуди се във
лондонска премяна,
мъглата приглушаваше шумът
и призрочно се движат силуети.

Фантазията своя развихри
и вместо жилищните блокове,
гмурни се в Хималайски планини
или се промъкни във Баскервилд.

Обвит в мъгла, градът
е призрочно прекрасен.
Камбаненият звън
ехти като родопски чан.

Едва дочуват се сирените
на кораби, опипом
разминаващи се по реката,
прикрила се под сива пелена.

МЪГЛА 2

Дни наред мъглата ни мори...
Като в преизподнята
потъваш в
сивото пространство.
Призраци щъкащи
насам и на там...
Чернилка и бяла мъгла.
Прихлупен, затиснат
пъшкеше и стенеше града.
Но ледена целувка
усети той нощес.
Севернякът затанцува
и бялата мъгла
на някъде понесе
по своите пътеки,
а върху мокрите
дървета и паважа
следа оставила бе тя.
Събуди се градът с усмивка,
от топли слънчеви лъчи.
Щъкащите призраци
насам, натам,
получиха човешки облик.
По улици и по площади
човешката река потече...
Градът усети прилив на живот.

ИЗНЕНАДА

Безумно рано
някак ми се струва
нощес почука
зимата у нас.
И зъзнат днеска
хора и дървета,
а нейде птичките
покриха се от студ.
Във мокро сивият
дъждовен ден
притичват кучета
и котки дирещи уют.
Човеците пък,
скрили се в качулки,
поглеждат като
невестулки
изпод чадър.

ЗИМЕН ДЕН
Събуждаш се...
В прозореца те блъска сивота,
олово стеле се навред...
Небето сякаш
се подпира в сградите.
Топящият се сняг,
допълва тягостната
обстановка.
Усещаш как,
пропит от влага,
градът потъва...
сякаш в ПРЕИЗПОДНЯТА

В КРАЯ НА ДЕНЯ
Усмихнат във зелено,
подир поредния
пречистващ дъжд,
кварталът се препича
на залязващ
слънчев лъч.
Притихнал след
бушуващата буря,
оглася се от
птичи хор.
Ухаещ на липа
и свежест,
изпращайки деня.

ЛЯТО В ГРАДА
Плавно и полека,
излиза слънцето от своя дом.
С лъчите си градът погалва,
здрависва се със сгради и дървета,
със живи и неживи същества.
Събужда се градът,
усетил топли ласки,
а слънцето щастливо
усмихва се и руменее, руменее,
руменее...
Изригват топлите вълни,
превръщайки се в жар
и питам се – пожар или
пък слънце е това?
Лято в град !
Бетонът се нагрива,
асфалта се топи,
градът превръща се във пещ...
Под сянката дори
бълбука топъл въздух...
и казваш си – О, слънце спри!
Ядосай малко се на тоя свят
и скрий лъчите си зад облак!
Пусни сълзи – дъжд ободряващ...
Лято в град!

ДЪЖДОВЕН ДЕН
Обвит в дъждовна мараня,
градът отпуснат си почива...
Слънчевите палеши лъчи
се гушат в сива пелена,
жаравата им спи, отстъпвайки
на хладната отмора.
Дъждецът тихо ромоли...
Приспивна песен пее.
Поглъща шумовете на града
и тялото ти се отпуска...
Дъждовен ден, след
дни на адска жега...

ПРОХЛАДЕН ДЕН

Прохладен ден,
след тежка жега...
Умората огъва раменете,
а тялото поема тежестта...

Мозъчните клетки
си почиват,
а нервите отпускат се
едва, едва ...

Усещаш живата вълна
във вените пълзяща,
възвръщаща импулса и страстта,
събуждаща сърцето.

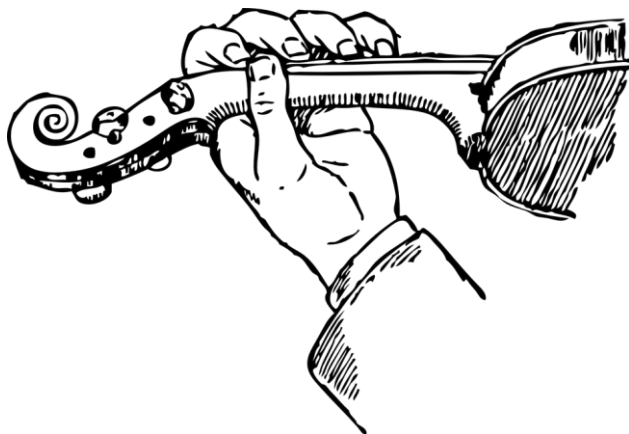
Прохладен ден,
След тежка жега...
Поемаш хладната вълна.
Разтваряш дробове и дишаш.
Събуждаш всички сетива.

ГОСТЕНКА

На гости ми дойде Луната.
Увисна като лампион в нощта.
Почука тихичко с лъчи
и ме дари с усмивка.
Хипнотизира ме
светлинното кълбо
и вирайки се в него
различни светове открих.
Прехвърлих се
във други измерения
омаяна от тоз светлик.
Играхме си на жмичка –
аз зад прозореца, а тя в безкрая.
И палава бе нашата игра,
но тя любимата
по лунната пътека
изпрати ми съня
и реейки се в дебрите му
изгубих я в нощта.

СРЕЩА

Мадони три,
преминали през вековете,
като светата троица...
Сияние лицата им излъчват,
в очите им потъва вечността.
Кафето сбрало ги
в съвременната обстановка,
невинна свян извиква
във сърцата им.
А младостта – страничен
наблюдател, учудено
прехласва се по тях.
Видимо щастливи,
какви ли приказки редят?
Четвърта чаша със кафе
издава тяхното очакване.

КОНЦЕРТ

Малка зала, препълнена
като ковчега Ноев,
но само с хора.
Косите побелели,
телата все над 50(петдесет).
Струнни инструменти,
творбата на Бетовен
за Квартет.
Ни усилватели,
ни микрофони...
Пренасяш се във 18 век.
Жива музика
слуха ти гали...
Цигулката е нежна,
виолата със топъл глас,
виолончелото сред тях
е като огромен контрабас.

УТРО

Мартенско, дъждовно утро.
Притичва котка,
гълъби прелитат,
изкряква сврака,
шум на коли.
Насред чернилката
в квартала,
белее цъфнало дърво.
Накипнено, като невеста
пристъпваща едва, едва
върз мекия килим
от бухнала трева.
По алеята е побеляло,
но моля ви, не са
снежинки туй.
Цветчета сливови
разпилял е вятърът,
дъждецът си ръми, ръми...

ПЪЛНОЛУНИЕ

Луната се цъкли
на джама,
огромно и бяло кълбо,
и казва ти,
че е рано да станеш
от свойто легло.
Ехидничко се усмихва,
безсрамно разголва нощта
и кискайки се притиска
към твойта човешка душа.
Студени лъчи се преплитат
в стоманена светлина
и призраци сякаш прелитат
в небесната тишина.
Луната се люшва и плува,
подгонена от деня.
Любовен танц
той си танцува
с изгряващата Зора.
Преплитат се
златните нишки
на слънчевите лъчи,
в среброто
на лодката бяла
– огромна луна...
И новият ден
засява !...

ЕТЮД

Като мравки,
 пъплят хората
 по тротоара.
Денят е мрачен
 и унил.
Дъждът ръми.

СНЯГ

Сняг през март!
Той топъл е,
ухае на любов.
Снежинките
се гонят,
като
Пеперуди
и
като
Чувства
се топят.
Градът за миг
е
Приказка!
Загубил се
в снега!

ОЧАКВАНЕ

Природата бушува,
небето се разкъсва
и мълнии красят
тъмата...
Буря в нощ!!!
Величествена гледка...
Разкош!!!
Усещаш мощ!
Мощ величава!
Мощ на стихия
неподвластна нам.
Тътен
и
разлята светлина,
и
тук-таме
светкавица,
разкъсваща небето,
и
мислиш си дали
във Ада
е така?!
Най-последно...
ЗАВАЛЯ
спасителният
ДЪЖД!...
А тътенът
остава...

ЗИМА Е

Със ледени вериги
студът скова града.
Премръзнали от студ,
дърветата треперят
и хора движат се едва ...
Под ледената пелена,
реката спи...
Зима е !

СНЯГ 2

Абе този сняг,
май че веч ми е познат?!...

Зимен Сняг !

Премахва сивотата,
студът прогонва всяко Зло
и търсиш всъде топлината
на човешкото Добро.

Душата, сгряна
от пламъка на любовта,
поглежда бялата премяна
на нечие дърво.

Усмивва се
на върхушка от
бягащи пчели – снежинки,
потая се в
дантела – вихрушка снежна
и скрива се във падащия сняг.

А той – снегът

това и чака,
обгръща я
и я понася...

Невидима,
ефирна
и пламтяща....

Нима не го е
страх, че
ще изчезне?

Ех, този Сняг !...

ИМПРЕСИЯ 2

Не смея аз
носа си да
покажа,
че вятър свири
в нашия комин.
Прозорците са
в ледена премяна,
а по стъклата
захар зимата топи.
Развихрила се
в танц лудешки
с любимия си Северняк,
овации очаква
от всичко
живо на света.
И всеки в своята хралупа,
край огъня присяда днес...
За миг забравя
свойта несполука,
обидата и болката
дори,
че пламъкът
езиците си вие,
праци и пука,
внося топлина.
Душата се отпуска,
а сърцето усеща любовта.

ИМПРЕСИЯ 3

Ледът не е във моето сърце,
за него в него място няма...
Любов таи, копнежи и мечти
и прави Зимата прекрасна.
А тя е бухнала от Сняг –
огромни преспи, пухкави следи,
гирляндите от скреж
обвили са дърветата.
Танцуващи снежинки
воал разстилат и в приказка
превръща се градът.

ЗИМА

Буря, вихрушка и сняг...
два-три дена зимата вилня...
Сега е тишина...
Тихо, тихо, тихо...
Градът се гуши
в пухкавата дреха,
спотайва своите
радости и болки.
Виждат се навред
ледени витражи.
Взирайки се в тях,
детето в нас се буди...
Открива Снежната царкиня
и Приказния свят.

ЗИМА 2

И ето пак е зима!
Чернилката покрива се
от сняг.
Рояк снежинки
своя танц подхващат,
въртят се и кръжат...
Във мистика
градът обвит е,
като света на Баскервилд...
Стаява се надежда в мен,
стоманената сивота,
покров от пухкав сняг да има
и неговата белота
душите да разкрие,
сърцата да разтвори,
преливащи с любов
и този град да стане
красив и чисто нов.
Танцувайте снежинки,
частици от любов,
пчелици от надежда,
душици от живот.
Вълшебницата Зима
пилее ви навред ...
Живот човешки,
стопяващ се във вечността...

ЗИМА 3

Отново е Зима!
Прекрасна!
Уж същата, (а не е).
Приказка бяла,
направила
приказен град.
Гирлянди от скреж,
завивка от сняг
и
черна пътека,
шосе.
Позната
и
различна.
Пленява сърцата,
нашепва за
вълшебни светове.
Студът те щипе –
Ей, човече!
Живей,
обичай и
се смей !
Живей!

НАСТРОЕНИЕ

Зимата напомня веч за себе си
погнала лудешки вятъра.
Той подгонил облаците пухкави
с тях отиде си и Слънцето.
Топлите му палещи лъчи
скриха се в оловното пространство,
полумрак се вредом настани
и дъждът започна да вали.
Късна Есен с мирис на комин,
чийто пушек се разстила,
смесвайки се с ледено усещане,
втурнало се в листопада.
Тъжни мисли се въртят,
писък на летящи птици,
търсещи уют и топлина...
Спомени отлитащи.

Съдържание:

Градът	/ 3
Дъжд	/ 4
Импресия	/ 5
Размисъл	/ 6
Вятър	/ 7
Мъгла	/ 8
Мъгла 2	/ 9
Изненада	/ 10
Зимен ден	/ 11
В края на деня	/ 12
Лято в града	/ 13
Дъждовен ден	/ 14
Прохладен ден	/ 15
Гостенка	/ 16
Среща	/ 17
Концерт	/ 18
Утро	/ 19
Пълнолуние	/ 20
Етюд	/ 21
Сняг	/ 22
Очакване	/ 23
Зима е	/ 24
Сняг 2	/ 25
Импресия 2	/ 26
Импресия 3	/ 27
Зима	/ 28
Зима 2	/ 29
Зима 3	/ 30
Настроение	/ 31